Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

11 päivänä tammikuuta 2017*

Kumoamiskanne — Kalastus — Asetus (EU) N:o 1380/2013 — Asetus (EU) N:o 1367/2014 — Pätevyys — Kalastusmahdollisuudet — Ennalta varautuva lähestymistapa — Kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaate — Suhteellisuusperiaate — Yhdenvertaisen kohtelun periaate — Lestikala ja jäälestikala

Asiassa C-128/15,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta kumoamiskanteesta, joka on nostettu 13.3.2015,

Espanjan kuningaskunta, asiamiehinään A. Rubio González ja L. Banciella Rodríguez-Miñón,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään A. Westerhof Löfflerová, A. de Gregorio Merino ja F. Florindo Gijón,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Bouquet, I. Galindo Martín ja A. Stobiecka-Kuik,

väliintulijana,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits ja F. Biltgen (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: H. Saugmandsgaard Øe,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Carrasco Marco,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.5.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 21.7.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

1 Espanjan kuningaskunta vaatii kanteellaan unionin aluksiin sovellettavien eräiden syvänmeren kalakantojen kalastusmahdollisuuksien vahvistamisesta vuosiksi 2015 ja 2016 15.12.2014 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1367/2014 (EUVL 2014, L 366, s. 1) kumoamista siltä osin kuin Espanjan kuningaskunnan mukaan Euroopan unionin neuvosto ylitti harkintavaltansa rajat vahvistaessaan suurimman sallitun saaliin (total allowable catch, TAC), joka on yhteinen lestikalalle (*Coryphaenoides rupestris*, englanniksi ”Roundnose grenadier”) ja jäälestikalalle (*Macrourus berglax*, englanniksi ”Roughhead grenadier”), kahdella kalastuksenhoitoalueella eli alueilla 5B67 ja 8X14 ottamatta huomioon kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta ja loukkaamalla suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EU) N:o 1380/2013

2 Yhteisestä kalastuspolitiikasta, neuvoston asetusten (EY) N:o 1954/2003 ja (EY) N:o 1224/2009 muuttamisesta sekä neuvoston asetusten (EY) N:o 2371/2002 ja (EY) N:o 639/2004 ja neuvoston päätöksen 2004/585/EY kumoamisesta 11.12.2013 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1380/2013 (EUVL 2013, L 354, s. 22; jäljempänä YKP-asetus) on säännöksiä yhteisellä kalastuspolitiikalla (YKP) tavoiteltavien päämäärien toteuttamiseksi.

3 YKP-asetuksen johdanto-osan 4, 6, 10, 24 ja 34–36 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(4) [YKP:llä] olisi varmistettava, että kalastus- ja vesiviljelytoimilla edistetään ympäristön ja talouden kestävyyttä sekä sosiaalista kestävyyttä pitkällä aikavälillä. [YKP:hen] olisi kuuluttava sääntöjä, joilla pyritään varmistamaan unionissa kaupan pidettyjen tuotteiden jäljitettävyys, turvallisuus ja laatu. [YKP:n] olisi lisäksi edistettävä tuottavuutta, kohtuullisen elintason saavuttamista kalastusalalla, elintarviketurvaa ja markkinoiden vakautta, ja sen olisi turvattava elintarvikkeiden saatavuus ja se, että tarjonta kohtaa kuluttajat kohtuullisin hinnoin. [YKP:n] olisi annettava panoksensa älykästä, kestävää ja osallistavaa kasvua koskevaan Eurooppa 2020 -strategiaan ja autettava saavuttamaan siinä asetetut tavoitteet.

– –

(6) [Kansainvälisissä] asiakirjoissa määrätään ennen kaikkea luonnonvarojen säilyttämistä koskevista velvoitteista, muun muassa velvoitteista toteuttaa säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä meren luonnonvarojen palauttamiseksi kestävän enimmäistuoton mahdollistaville tasoille sekä kansalliseen lainkäyttövaltaan kuuluvilla merialueilla että aavalla merellä ja tehdä tätä varten yhteistyötä muiden valtioiden kanssa, velvoitteista soveltaa kalakantojen säilyttämiseen, hoitoon ja hyödyntämiseen laajasti ennalta varautuvaa lähestymistapaa, velvoitteista varmistaa säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden keskinäinen yhteensopivuus meren luonnonvarojen esiintyessä lainkäyttövallan suhteen asemaltaan erilaisilla merialueilla sekä velvoitteista ottaa asianmukaisesti huomioon merien oikeutettu käyttö muihin tarkoituksiin. – –

– –

(10) Meren elollisten luonnonvarojen kestävän hyödyntämisen olisi perustuttava ennalta varautuvaan lähestymistapaan, joka perustuu perussopimuksen 191 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun ennalta varautumisen periaatteeseen, ja käytettävissä oleva tutkimustieto olisi otettava huomioon.

– –

(24) Monivuotisissa suunnitelmissa olisi mahdollisuuksien mukaan käsiteltävä monia eri kantoja silloin, kun ne ovat kaikki saman hyödyntämisen kohteena. Monivuotisissa suunnitelmissa olisi vahvistettava kehys kyseisten kantojen ja meriekosysteemien kestävää hyödyntämistä varten, annettava selvät aikarajat sekä määriteltävä suojamekanismit ennakoimattomien tapahtumien varalta. Monivuotisiin suunnitelmiin olisi myös sovellettava selkeästi määriteltyjä hoitotavoitteita, jotta tuetaan asianomaisten kalakantojen kestävää hyödyntämistä ja meriekosysteemien suojelua. Nämä suunnitelmat olisi hyväksyttävä kuullen neuvoa-antavia toimikuntia, kalastusalan toimijoita, tutkijoita ja muita sidosryhmiä, joiden kalastuksenhoitoetu on kyseessä.

– –

(34) Kannoilla, joille ei ole vahvistettu monivuotista suunnitelmaa, kestävän enimmäistuoton mahdollistava hyödyntämisintensiteetti olisi varmistettava asettamalla saalis- tai pyyntiponnistusrajoituksia. Jos saatavilla olevat tiedot eivät ole riittäviä, kalastusta olisi hoidettava käyttämällä arvioituja parametrejä.

(35) Ottaen huomioon kalastusalan epävarma taloudellinen tilanne ja tiettyjen rannikkoyhteisöjen riippuvuus kalastuksesta on tarpeen varmistaa kalastustoiminnan suhteellinen vakaus jakamalla kalastusmahdollisuudet jäsenvaltioiden kesken kalakannoista kullekin jäsenvaltiolle kuuluvan ennakoitavissa olevan osuuden perusteella.

(36) Tilanteessa, jossa kantojen biologinen tilanne muuttuu nopeasti, kalastustoimien suhteellisen vakauden olisi turvattava ja otettava täysin huomioon erityistarpeet sellaisilla alueilla, joilla paikalliset yhteisöt ovat erityisen riippuvaisia kalastuksesta ja sen liitännäistoiminnoista, siten kuin neuvosto on päättänyt 3 päivänä marraskuuta 1976 antamassaan päätöslauselmassa – –”

4 YKP-asetuksen 1 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, että YKP:n alaan kuuluvat ”meren elollisten luonnonvarojen säilyttäminen ja näitä luonnonvaroja hyödyntävien kalastusten ja laivastojen hallinnointi”.

5 Asetuksen 2 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”[YKP:ssä] sovelletaan kalastuksenhoitoon ennalta varautuvaa lähestymistapaa, ja politiikalla pyritään varmistamaan, että meren elollisia luonnonvaroja hyödynnetään siten, että pyydettävien lajien kannat palautetaan kestävän enimmäistuoton mahdollistavia tasoja suuremmiksi ja pidetään niillä tasoilla.

– –”

6 Asetuksen 3 artiklan c alakohdan mukaan YKP:n yhteydessä toteutettavat toimenpiteet vahvistetaan ”parhaiden käytettävissä olevien tieteellisten lausuntojen mukaisesti”.

7 YKP-asetuksen 4 artiklan, jonka otsikko on ”Määritelmät”, 1 kohdan 8 alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

– –

’kalastuksenhoidon ennalta varautuvalla lähestymistavalla’ kalakantoja koskevan YK:n sopimuksen 6 artiklassa tarkoitettua toimintamallia, jossa riittävien tieteellisten tietojen puuttumisen perusteella ei voitaisi lykätä tai jättää toteuttamatta hoitotoimenpiteitä kohdelajien, niiden ohessa saaliiksi saatavien tai niistä riippuvaisten lajien sekä muiden kuin kohdelajien ja niiden ympäristön suojelemiseksi”.

8 Asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä asetusta soveltaessaan [Euroopan] komissio kuulee asiaankuuluvia neuvoa-antavia elimiä ja asiaankuuluvia tieteellisiä elimiä. Säilyttämistoimenpiteet hyväksytään ottaen huomioon käytettävissä olevat tieteelliset, tekniset ja taloudelliset lausunnot, mukaan lukien tarvittaessa tieteellis-teknis-taloudellisen kalastuskomitean (STECF) ja muiden neuvoa-antavien elinten laatimat kertomukset, neuvoa-antavien toimikuntien antamat lausunnot sekä jäsenvaltioiden 18 artiklan nojalla antamat yhteiset suositukset.”

9 Saman asetuksen 16 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioille jaetut kalastusmahdollisuudet takaavat kullekin jäsenvaltiolle kalastustoiminnan suhteellisen vakauden kunkin kalakannan tai kalastuksen osalta. Kaikkien jäsenvaltioiden edut on otettava huomioon uusia kalastusmahdollisuuksia jaettaessa.

2. Kun tiettyä kalakantaa koskeva purkamisvelvoite otetaan käyttöön, kalastusmahdollisuudet määritellään ottaen huomioon muutos, jonka myötä siirrytään kalastusmahdollisuuksien määrittelystä saaliin purkamisen perusteella kalastusmahdollisuuksien määrittelyyn saaliiden perusteella ottaen huomioon, että ensimmäisen ja seuraavien vuosien aikana kyseisen kannan saaliiden poisheittäminen ei ole enää sallittua.

3. Kun on tieteellistä näyttöä siitä, että tietyn kannan osalta vahvistetut kalastusmahdollisuudet ovat selvästi epäsuhdassa kannan todelliseen tilaan nähden, jäsenvaltiot, joilla on välitön hallinnointietu asiassa, voivat toimittaa komissiolle perustellun pyynnön, että se tekisi ehdotuksen ristiriidan lieventämiseksi noudattaen 2 artiklan 2 kohdassa esitettyjä tavoitteita.

4. Kalastusmahdollisuudet määritellään 2 artiklan 2 kohdassa esitettyjen tavoitteiden mukaisesti ja ne 9 artiklan 2 kohdan sekä 10 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan mukaisesti vahvistettuja määrällisiä tavoitteita, aikarajoja ja marginaaleja noudattaen.

– –”

10 YKP-asetuksen V osaan, jonka otsikko on ”Kalastuksenhoidon tieteellinen perusta”, sisällytetyssä 25 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on tiedonkeruun alalla hyväksyttyjä sääntöjä noudattaen kerättävä ja hallinnoitava kalastuksenhoidossa tarvittavia biologisia, ympäristöä koskevia, teknisiä ja sosioekonomisia tietoja ja saatettava nämä tiedot loppukäyttäjien saataville, mukaan luettuina komission nimeämät elimet. Tällaisten tietojen hankkimiseen ja hallinnointiin voidaan myöntää meri- ja kalatalousrahaston rahoitusta myöhemmin annettavan meri- ja kalastuspolitiikan rahoituksen ehtoja vuosina 2014–2020 koskevan unionin säädöksen mukaisesti. Kyseisten tietojen avulla olisi erityisesti voitava arvioida

a) hyödynnettyjen meren biologisten luonnonvarojen tilaa;

b) kalastuksen voimakkuutta sekä vaikutuksia, joita kalastustoiminnasta kohdistuu meren biologisiin luonnonvaroihin ja meriekosysteemeihin; sekä

c) kalastus-, vesiviljely- ja jalostusalojen sosioekonomista tilannetta unionin vesillä ja niiden ulkopuolella.

2. Tällaisten tietojen keräämisessä, hallinnoinnissa ja käytössä on noudatettava seuraavia periaatteita:

a) täsmällisyys ja luotettavuus sekä oikea-aikainen keruu;

b) koordinointimekanismien käyttö, jotta voidaan välttää päällekkäisyyttä kerättäessä tietoja eri tarkoituksiin;

c) kerättyjen tietojen turvallinen varastointi ja suojaaminen atk-pohjaisissa tietokannoissa ja niiden julkinen saatavuus tarvittaessa, myös yhteenkoottuina, siten, että varmistetaan luottamuksellisuus;

d) komissiolla tai sen nimeämillä elimillä on oltava tietojen olemassaolon ja laadun tarkastamiseksi pääsy kerättyjen tietojen käsittelyssä käytettäviin kansallisiin tietokantoihin ja -järjestelmiin;

e) asiaankuuluvien tietojen ja niitä koskevien keruumenetelmien on oltava oikea-aikaisesti saatavilla elimille, joilla on tutkimuksen tai hallinnon näkökulmasta mielenkiintoa kalastusalan tietojen tieteellistä analysointia kohtaan, ja kaikille muille kiinnostuneille osapuolille, paitsi olosuhteissa, joissa sovellettava unionin oikeus edellyttää tietosuojaa ja luottamuksellisuutta.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava joka vuosi komissiolle selvitys kansallisten tiedonkeruuohjelmiensa täytäntöönpanosta ja asetettava ne julkisesti saataville.

Komissio arvioi vuotuista tiedonkeruuselvitystä kuultuaan tieteellistä neuvoa-antavaa elintään ja tarvittaessa asianomaisia alueellisia kalastuksenhoitojärjestöjä, joissa unioni on sopimuspuolena tai tarkkailijana, sekä asianomaisia kansainvälisiä tieteellisiä elimiä.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava kalastuksenhoitoa varten tarvittavan tutkimustiedon, myös sosioekonomisen tiedon, keruun ja hallinnan kansallinen koordinointi. Tätä varten ne nimeävät kansallisen vastuuhenkilön ja järjestävät vuosittain kansallisen koordinointikokouksen. Komissiolle on ilmoitettava kansallisista koordinointitoimista, ja se on kutsuttava koordinointikokouksiin.

_ _”

Asetus N:o 1367/2014

11 Asetuksen N:o 1367/2014 johdanto-osan kolmannessa, neljännessä, viidennessä, kuudennessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(3) Neuvoston tehtävänä on hyväksyä kalastusmahdollisuuksien vahvistamiseen ja jakamiseen liittyvät toimenpiteet sekä tarvittaessa eräät niihin toiminnallisesti liittyvät edellytykset. Kalastusmahdollisuudet olisi jaettava jäsenvaltioiden kesken siten, että varmistetaan kunkin jäsenvaltion kalastustoiminnan suhteellinen vakaus kunkin kannan tai kalastuksen osalta ja ottaen asianmukaisesti huomioon asetuksessa (EU) N:o 1380/2013 vahvistetut yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteet.

(4) [TACit] olisi vahvistettava saatavilla olevien tieteellisten lausuntojen perusteella ottamalla huomioon biologiset ja sosioekonomiset näkökohdat ja varmistamalla eri kalastussektorien välinen oikeudenmukainen kohtelu sekä ottamalla huomioon myös ne kannanotot, jotka on tuotu esiin sidosryhmien kuulemisissa, erityisesti asianomaisten alueellisten neuvoa-antavien toimikuntien kanssa järjestetyissä kokouksissa.

(5) Kalastusmahdollisuuksien olisi oltava kansainvälisten sopimusten ja periaatteiden mukaisia. Tällaisia ovat muun muassa Yhdistyneiden kansakuntien vuoden 1995 sopimus hajallaan olevien ja laajasti vaeltavien kalakantojen säilyttämisestä ja hoidosta sekä Yhdistyneiden kansakuntien elintarvike- ja maatalousjärjestön vuonna 2008 laatimissa, valtamerillä harjoitettavan syvänmeren kalastuksen hallinnointia koskevissa kansainvälisissä suuntaviivoissa vahvistetut yksityiskohtaiset hoitoperiaatteet, joissa todetaan erityisesti, että sääntelyä suorittavan olisi oltava erityisen

varovainen silloin, kun saatu tieto on epävarmaa, epäluotettavaa tai puutteellista. Riittävien tieteellisten tietojen puutetta ei saisi käyttää syynä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden siirtämiselle tai toteuttamatta jättämiselle.

(6) Viimeisimmät tieteelliset lausunnot, jotka on saatu Kansainväliseltä merentutkimusneuvostolta (ICES) – –, osoittavat, että useimpien syvänmeren lajien kalastus ei ole edelleenkään kestävällä pohjalla ja että näiden kantojen kalastusmahdollisuuksia olisi kantojen kestävyyden turvaamiseksi vähennettävä edelleen, kunnes niiden kantojen todetaan kehittyvän myönteiseen suuntaan. ICESin lausunnossa todetaan myös, että kohdennettua kalastusta ei saisi sallia keltaroussin osalta millään alueella eikä sitä saisi sallia myöskään eräiden pilkkupagellin ja lestikalan kantojen osalta.

(7) Lestikalan neljän kannan osalta tieteelliset lausunnot ja Koillis-Atlantin kalastuskomissiossa (NEAFC) hiljattain käydyt keskustelut viittaavat siihen, että tämän lajin saaliita on saatettu ilmoittaa virheellisesti jäälestikalan saaliina. Näin ollen on syytä vahvistaa TAC, joka kattaa molemmat lajit, samalla kun mahdollistetaan saaliiden ilmoittaminen kummankin lajin osalta erikseen.”

12 Asetuksen N:o 1367/2014 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa tarkoitetaan

a) ’unionin kalastusaluksella’ jonkin jäsenvaltion lipun alla purjehtivaa ja unionissa rekisteröityä kalastusalusta;

b) ’unionin vesillä’ jäsenvaltioiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvia vesialueita, lukuun ottamatta perussopimuksen liitteen II luettelossa mainittujen alueiden lähivesiä;

c) ’suurimmalla sallitulla saaliilla’ (TAC) määrää, joka voidaan pyytää ja purkaa kustakin kalakannasta vuosittain;

d) ’kiintiöllä’ unionille tai jäsenvaltiolle myönnettyä osuutta TACista;

e) ’kansainvälisillä vesialueilla’ vesiä, jotka eivät kuulu minkään valtion suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan.”

13 Kyseisen asetuksen liitteessä olevassa 2 osassa on eri alueita ja lajeja koskevat TACit. Lestikalan ja jäälestikalan kalastusmahdollisuudet on vahvistettu näille molemmille lajeille yhteisessä TACissa. Nyt käsiteltävässä asiassa merkitykselliset TACit on vahvistettu seuraavasti:

— kalastuksenhoitoalueella 5B67: 4 010 tonnia vuodeksi 2015 ja 4 078 tonnia vuodeksi 2016; kummassakin tapauksessa lestikalan purettujen saaliiden määrä saa olla enintään 95 prosenttia kunkin jäsenvaltion kiintiöstä

— kalastuksenhoitoalueella 8X14: 3 644 tonnia vuodeksi 2015 ja 3 279 tonnia vuodeksi 2016; kummassakin tapauksessa lestikalan purettujen saaliiden määrä saa olla enintään 80 prosenttia kunkin jäsenvaltion kiintiöstä.

14 Ensin mainitulla alueella Espanja on saanut kiintiökseen 65 tonnia vuodeksi 2015 ja 66 tonnia vuodeksi 2016. Jälkimmäisellä alueella Espanja on saanut kiintiökseen 2 617 tonnia vuodeksi 2015 ja 2 354 tonnia vuodeksi 2016.

Asian tausta

15 Neuvoston ja komission huomautuksista ilmenee, että lestikala ja jäälestikala ovat kaksi syvänmeren kalalajia, jotka voidaan erottaa silmämääräisesti toisistaan vain niiden pään muodosta. Näihin lajeihin kuuluvia kaloja on niiden pään poistamisen ja niiden jäädyttämisen jälkeen käytännössä mahdotonta erottaa toisistaan.

16 Komissio täsmentää, että lestikala kuuluu molempien asianomaisten kalastuksenhoitoalueiden kohdelajeihin ja että sen kalastusta näillä alueilla on säännelty vuodesta 2003 alkaen unionin tasolla vahvistetulla TACilla. Kyseisen toimielimen mukaan jäälestikala on harvinaisempi näillä alueilla eikä sen kalastukseen sovellettu TACeja unionin tasolla ennen asetuksen N:o 1367/2014 antamista.

17 Neuvoston ja komission mukaan 4.–11.4.2014 kokoontunut syvänmeren kalavarojen biologiaa ja arviointia käsittelevä Kansainvälisen merentutkimusneuvoston (ICES) työryhmä totesi vuoden 2014 kertomuksessaan (jäljempänä ICESin työryhmän vuoden 2014 kertomus), että sille oli ilmoitettu erityisesti espanjalaisten troolareiden edellisinä vuosina Hattonin matalikolta saamista suurista jäälestikalasaaliista. Kyseisten toimielinten mukaan tässä kertomuksessa mainittiin myös merkittäviä eroja purettuja lestikalasaaliita koskevissa tarkkailijoiden tiedoissa ja Espanjan virallisissa tiedoissa, mikä aiheutti huolta eri lestikalalajeja koskevien virheellisten ilmoitusten mahdollisuudesta.

18 Koillis-Atlantin kalastuskomission (NEAFC) hallinnoinnista ja tieteellisistä kysymyksistä vastaava pysyvä komitea keskusteli ICESin työryhmän vuoden 2014 kertomuksen sisällöstä syyskuussa 2014. Tämä pysyvä komitea korosti erityisesti, että jäälestikalan ilmoitetun kalastuksen määrä verrattuna lestikalaan oli ”yllättävä”, koska jäälestikalasaaliit olivat aikaisemmin olleet pienempiä. ICESiä kehotettiin toimittamaan mahdollisuuksien mukaan selvityksiä tästä kalastuksesta. Sitä pyydettiin muun muassa tutkimaan, saattoiko saalisilmoituksissa olla virheitä tai oliko kyseessä jäälestikalaan kohdistuva uudenlainen tai nopeasti lisääntyvä kalastus.

19 Samanaikaisesti myös unioni, jota edusti komission meri- ja kalastusasioiden pääosaston yksikkö C.2, tiedusteli ICESiltä kyseisestä asiasta syyskuussa 2014.

20 Komissio esitti neuvostolle 3.10.2014 ehdotuksen neuvoston asetukseksi unionin aluksiin sovellettavien eräiden syvänmeren kalakantojen kalastusmahdollisuuksien vahvistamisesta vuosiksi 2015 ja 2016. Komissio ehdotti muun muassa, että kummallakin asianomaisella kalastuksenhoitoalueella vahvistettaisiin lestikalalle ja jäälestikalalle yhteinen TAC. Yhteisen TACin taso perustui ICESin lestikalasta antamaan tieteelliseen lausuntoon, koska jäälestikalasta tällaista lausuntoa ei ollut annettu. Samoin kansalliset kiintiöt yhteisen TACin jakamiseksi oli määritetty kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatteen mukaisesti ainoastaan lestikalan osalta.

21 ICES esitti 7.11.2014 tieteellisen lausunnon vastatakseen NEAFC:n ja unionin pyyntöihin (jäljempänä ICESin 7.11.2014 antama lausunto). Tästä lausunnosta ilmenee, että lestikalan ja jäälestikalan ilmoitettujen saaliiden kantakohtainen koostumus on epävarma. ICES totesi näiden molempien kalalajien levinneisyydestä ja runsaudesta, että niitä esiintyy tavallisesti erilaisissa vesistöissä, koska jäälestikala elää yleensä kylmemmissä pohjoisissa vesissä.

22 ICESin 7.11.2014 antamassa lausunnossa korostetaan, että kalastuksenhoitoalueella 8X14 ja kalastuksenhoitoalueen 5B67 eräällä osalla oli ilmoitettu suurista jäälestikalasaaliista. Kyseisiin kalastuksenhoitoalueisiin kuuluvilla suuralueilla VI ja XII todetut lestikalan kaupalliset saaliit olivat keskimäärin kolme kertaa jäälestikalasaaliita suuremmat. ICES korosti kuitenkin, että olemassa oli huomattavia, jopa kaksinkertaisia eroja yhtäältä virallisissa saaliiden purkamistiedoissa ilmoitettujen lestikalan ja jäälestikalan suhteellisten osuuksien ja toisaalta niiden suhteellisten osuuksien välillä, jotka todettiin saaliiden ja tieteellisten tutkimusten yhteydessä jäälestikalan kalastusalueilla.

23 ICESin 7.11.2014 antamassa lausunnossa todettiin kuitenkin käytettävissä olevat tiedot epäluotettaviksi ja niiden alueellinen ja ajallinen kattavuus vähäiseksi. Niinpä ICES totesi, että jäälestikalasaaliista ja kyseisen lajin pyyntiponnistuksesta on kerättävä laajemmin tietoja, jos NEAFC ja unioni haluavat säännellä sen kalastusta.

24 Neuvosto keskusteli maanantaina 10.11.2014 komission 3.10.2014 esittämästä asetusehdotuksesta. Neuvoston puheenjohtajavaltio esitti neuvostossa käytyjen keskustelujen perusteella kompromissiehdotuksen komission suostumuksella. Pääasiallisesti kompromissi perustui lestikalalle alun perin vahvistetun TACin tason nostamiseen, jotta voitaisiin ottaa huomioon sen ulottaminen koskemaan jäälestikalaa.

25 Neuvoston huomautuksista ilmenee, että käytännössä tämän täydennyksen laskeminen perustui jäälestikalan purettujen saaliiden keskimääräiseen osuuteen verrattuna lestikalan purettujen saaliiden keskimääräiseen osuuteen. Oli siis niin, että koska ICESin tieteellisessä lausunnossa ehdotettiin kalastuksenhoitoalueen 5B67 osalta lestikalan TACiksi 3 794 tonnia ja koska jäälestikalan purettujen saaliiden arvioitu vuotuinen keskimäärä tällä alueella oli 5,7 prosenttia lestikalan purettujen saaliiden arvioidusta vuotuisesta keskimäärästä, 3 794 tonnin määrää nostettiin 216 tonnilla (eli 5,7 prosenttia 3 794 tonnista), jolloin lopulliseksi määräksi saatiin 4 010 tonnia. Samaa menettelyä noudatettiin kalastuksenhoitoalueen 8X14 osalta, jossa jäälestikalan purettujen saaliiden arvioitu vuotuinen keskimäärä oli 25,6 prosenttia lestikalan purettujen saaliiden arvioidusta vuotuisesta keskimäärästä.

26 Näin vahvistetut TACit jaettiin asianomaisten jäsenvaltioiden kesken lestikalaa koskevan kalastustoiminnan suhteellisen vakauden takaavan jakoperusteen mukaisesti. Niinpä Espanjan kuningaskunnan kiintiöiden osuus oli 1,62 prosenttia kalastuksenhoitoalueelle 5B67 ja 71,8 prosenttia kalastuksenhoitoalueelle 8X14 vahvistetuista yhteisistä TACeista.

27 Poliittinen yhteisymmärrys saavutettiin 15.12.2014 neuvoston puheenjohtajavaltion laatiman hieman muutetun kompromissiesityksen pohjalta. Yhteisymmärrystä ilmoittivat kannattavansa kaikki valtuuskunnat lukuun ottamatta Espanjan ja Portugalin valtuuskuntia, jotka vaativat lausuman kirjaamista neuvoston kokouksen pöytäkirjaan. Tässä lausumassa Espanjan kuningaskunta väitti muun muassa, että lestikalalle ja jäälestikalalle vahvistettujen yhteisten TACien jakamisessa ei ollut noudatettu kunkin jäsenvaltion aikaisempiin saalismääriin perustuvaa kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta.

28 Asetus N:o 1367/2014 annettiin mainitusta yhteisymmärryksestä ilmenevän sanamuodon mukaisena ja julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä 20.12.2014. Se tuli voimaan julkaisemistaan seuranneena päivänä.

Asianosaisten vaatimukset ja oikeudenkäyntimenettely unionin tuomioistuimessa

29 Espanjan kuningaskunta vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 1367/2014 ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää koko kanteen ja

— velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

31 Unionin tuomioistuimen presidentin 1.7.2015 antamalla päätöksellä komissio hyväksyttiin asiassa väliintulijaksi tukemaan neuvoston vaatimuksia.

Vaatimukset suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen

32 Julkisasiamiehen esitettyä ratkaisuehdotuksensa neuvosto esitti 9.9.2016 unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 83 artiklaan perustuneen vaatimuksen suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen. Komissio esitti samankaltaisen vaatimuksen unionin tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä saapuneella kirjeellä.

33 Vaatimustensa tueksi kyseiset toimielimet vetoavat pääasiallisesti siihen, että julkisasiamiehen omaksuma tulkinta kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatteesta perustuu argumentteihin, joista asianosaisilla ei ollut tilaisuutta lausua.

34 Tässä yhteydessä on muistutettava, että työjärjestyksensä 83 artiklan perusteella unionin tuomioistuin voi julkisasiamiestä kuultuaan milloin tahansa määrätä asian käsittelyn suullisen vaiheen aloitettavaksi uudelleen erityisesti, jos unionin tuomioistuin katsoo, ettei sillä ole riittävästi tietoa asiasta, tai jos asia on ratkaistava sellaisella perusteella, josta asianosaisella tai Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 23 artiklassa tarkoitetulla osapuolella ei ole ollut tilaisuutta lausua.

35 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuin katsoo julkisasiamiestä kuultuaan, että sillä on käytettävissään kaikki sen käsiteltäväksi saatetun kanteen ratkaisemiseen tarvittavat seikat ja että kannetta ei ole ratkaistava sellaisella perusteella, josta asianosaisilla ei ole ollut siinä tilaisuutta lausua.

36 Niinpä neuvoston ja komission vaatimukset suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen on hylättävä.

Kanne

37 Asetuksen N:o 1367/2014 kumoamista koskevan kanteensa tueksi Espanjan kuningaskunta vetoaa kolmeen kanneperusteeseen: ensinnäkin neuvosto on ylittänyt harkintavaltansa ja on loukattu kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta, toiseksi on loukattu suhteellisuusperiaatetta ja kolmanneksi on loukattu yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

Ensimmäinen kanneperuste

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

38 Ensimmäisen kanneperusteensa ensimmäisessä osassa Espanjan kuningaskunta väittää, että neuvosto tukeutui virheellisiin tietoihin vahvistaessaan lestikalalle ja jäälestikalalle yhteisen TACin sillä perusteella, että lestikalasaaliita ”on saatettu ilmoittaa – – jäälestikalan saaliina”. Kuten asetuksen N:o 1367/2014 johdanto-osan seitsemännestä perustelukappaleesta Espanjan kuningaskunnan mukaan ilmenee, mainittu päätös tehtiin tieteellisten lausuntojen ja NEAFC:ssä hiljattain käytyjen keskustelujen perusteella. Espanjan kuningaskunta kuitenkin väittää, ettei NEAFC:n tieteellisessä lausunnossa selvitetty varmasti sitä, oliko lestikalalle ja jäälestikalalle tarpeen vahvistaa yhteinen TAC.

39 Espanjan kuningaskunta väittää sitä paitsi ICESin todenneen 7.11.2014 antamassaan lausunnossa, että sen oli mahdoton antaa lausunto jäälestikalan kalastuksen olemassaolosta, koska eri lestikalalajien pyynnistä ei ollut mitään tietoa, sillä tiedot vuodelta 2010 olivat riittämättömiä minkäänlaisten tätä seikkaa koskevien päätelmien tekemiseksi. Espanjan kuningaskunnan mukaan kyseisessä lausunnossa täsmennettiin myös, että jäälestikalan ja lestikalan purettujen saaliiden määrää koskeneissa tiedoissa oli huomattavia eroja. Niinpä se väittää ICESin katsoneen, että jäälestikalan kalastuksen osoittamiseksi oli

tarpeen hankkia kattavampia ja yksityiskohtaisempia tietoja saaliista ja niiden purkamisesta. Lausunnosta siis ilmenee selvästi, ettei sellaisia selkeitä tieteellisiä tietoja ollut, joiden perusteella olisi ollut mahdollista katsoa, että molempia lajeja esiintyi kalastuksenhoitoalueilla 5B67 ja 8X14.

40 Espanjan kuningaskunnan mielestä ei myöskään voida väittää, ettei ollut mahdollista ottaa huomioon tietoja, jotka kyseinen jäsenvaltio oli toimittanut 28.11.2014 vastauksena tietojen toimittamista koskeneeseen pyyntöön, koska asetuksesta N:o 1367/2014 oli saatu aikaan poliittinen yhteisymmärrys 10.11.2014, kun asetus puolestaan annettiin vasta 15.12.2014.

41 Espanjan kuningaskunta päättelee tästä, että neuvosto ylitti harkintavaltansa vahvistaessaan yhteisen TACin molemmille lajeille, vaikka ICESin tieteellisessä lausunnossa todettiin selvästi, etteivät käytettävissä olleet tiedot osoittaneet, että näitä lajeja esiintyi asianomaisilla kalastuksenhoitoalueilla ja että niitä siis voitiin pyytää yhdessä.

42 Ensimmäisen kanneperusteensa toisessa osassa Espanjan kuningaskunta väittää, etteivät neuvosto ja komissio ottaneet huomioon jäälestikalan aikaisempia saalismääriä määrittäessään jakoperusteen, jota sovelletaan tälle lajille ja lestikalalle vahvistettuun yhteiseen TACiin. Niinpä sen mielestä riidanalaisilla säännöksillä vahvistetut kansalliset kiintiöt ovat vastoin kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta, joka edellyttää, että huomioon otetaan aikaisempien saalismäärien jakautuminen kunkin jäsenvaltion alusten kesken kunkin asianomaisen lajin osalta.

43 Espanjan kuningaskunta katsoo, että sille osoitettujen lestikalaa ja jäälestikalaa koskevien yhteisten kalastuskiintiöiden olisi pitänyt olla suurempia, koska Espanjan laivasto toteutti merkittävän osan jäälestikalasaaliista vuosina 2009–2013. Se väittää, että tästä kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatteen loukkaamisesta Espanjan laivastolle aiheutuneen vahingon määrä on 346 926 euroa.

44 Espanjan kuningaskunnan mukaan neuvosto ja komissio eivät kiistä, ettei jäälestikalan aikaisempia saalismääriä otettu huomioon riidanalaisen yhteisen TACin vahvistamiseksi. On nimittäin riidatonta, että mainittu TAC jaettiin jäsenvaltioiden kesken vain lestikalaa koskevan kalastustoiminnan suhteellisen vakauden takaavan jakoperusteen mukaisesti.

45 Neuvosto ja komissio katsovat, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

46 Siltä osin kuin on ensinnäkin kyse väitetystä neuvoston harkintavallan ylittymisestä, on muistutettava aluksi, että kun neuvosto määrittää TACit ja jakaa kalastusmahdollisuudet jäsenvaltioiden kesken, sen on arvioitava monitahoista taloudellista tilannetta, mihin sillä on laaja harkintavalta. Tällaisessa tilanteessa neuvoston harkintavalta ei koske ainoastaan annettavien säännösten luonteen ja ulottuvuuden määrittämistä vaan tietyssä määrin myös taustatietojen toteamista. Valvoessaan tällaisen toimivallan käyttöä tuomioistuimen on tutkittava ainoastaan, onko tätä toimivaltaa käytettäessä tehty ilmeinen virhe, onko harkintavaltaa käytetty väärin tai onko kyseessä oleva viranomainen selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat (ks. vastaavasti tuomio 19.2.1998, NIFPO ja Northern Ireland Fishermen’s Federation, C-4/96, EU:C:1998:67, 41 ja 42 kohta; tuomio 5.10.1999, Espanja v. neuvosto, C-179/95, EU:C:1999:476, 29 kohta ja tuomio 9.9.2004, Espanja v. komissio, C-304/01, EU:C:2004:495, 23 kohta).

47 Seuraavaksi on todettava, että YKP-asetuksen 2 artiklan 2 kohdan mukaan kalastuksenhoitoon on sovellettava ”ennalta varautuvaa lähestymistapaa”.

48 Kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdan 8 alakohdassa kyseisestä lähestymistavasta annetun määritelmän mukaan sillä tarkoitetaan toimintamallia, jossa riittävien tieteellisten tietojen puuttumisen perusteella ei voida lykätä tai jättää toteuttamatta hoitotoimenpiteitä kohdelajien, niiden ohessa saaliiksi saatavien tai niistä riippuvaisten lajien sekä muiden kuin kohdelajien ja niiden ympäristön suojelemiseksi.

49 Lopuksi on huomattava, että – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 54 ja 55 kohdassa – saman asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa säädetään vain velvollisuudesta ”ottaa huomioon” käytettävissä olevat tieteelliset, tekniset ja taloudelliset lausunnot säilyttämistoimenpiteitä hyväksyttäessä mutta säännös ei estä unionin lainsäätäjää hyväksymästä tällaisia säilyttämistoimenpiteitä vakuuttavien tieteellisten, teknisten ja taloudellisten lausuntojen puuttuessa.

50 Unionin tuomioistuin on sitä paitsi katsonut samankaltaisesta velvollisuudesta, joka perustuu kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa koskevan yhteisön järjestelmän perustamisesta 25.1.1983 annettuun neuvoston asetukseen (ETY) N:o 170/83 (EYVL 1983, L 24, s. 1), että kalavarojen säilyttämistoimenpiteiden ei tarvitse olla täysin yhdenmukaisia tieteellisten lausuntojen kanssa ja että tällaisten lausuntojen puuttuminen tai se, että ne eivät ole vakuuttavia, ei saa estää neuvostoa hyväksymästä toimenpiteitä, joita se pitää välttämättöminä YKP:n tavoitteiden toteuttamiseksi (ks. analogisesti tuomio 24.11.1993, Mondiet, C-405/92, EU:C:1993:906, 31 kohta).

51 Edellä esitetystä seuraa, että nyt käsiteltävässä asiassa on yhtäältä niin, että neuvostolla oli toimivalta vahvistaa lestikalalle ja jäälestikalalle yhteinen TAC siinäkin tilanteessa, ettei saatavilla ollut ”vakuuttavia” tieteellisiä tietoja näiden kahden kalalajin esiintymisestä ja pyytämisestä asianomaisilla kalastuksenhoitoalueilla, koska se piti tällaista toimenpidettä asianmukaisena lestikalavarojen säilyttämiseksi.

52 Toisaalta on katsottava, että siltä osin kuin ICESin työryhmän vuoden 2014 kertomuksessa ja ICESin 7.11.2014 antamassa lausunnossa viitattiin ilmoituksiin asianomaisilla kalastuksenhoitoalueilla saaduista jäälestikalasaaliista, joiden suuruus herätti epäilyksen ilmoitusten luotettavuudesta, koska lestikalasaaliit oli todennäköisesti ilmoitettu jäälestikalasaaliina, ja siltä osin kuin tällainen seikka saattoi vaikuttaa huomattavasti lestikalalle vahvistettujen TACien tehokkaaseen vaikutukseen, koska kyseessä olevia lajeja ei voida niihin kuuluvien kalojen pään poistamisen ja niiden jäädyttämisen jälkeen erottaa toisistaan, neuvosto saattoi pitää toimenpiteen toteuttamista tarpeellisena tällaisen riskin torjumiseksi.

53 Niinpä neuvoston ei voida katsoa ylittäneen harkintavaltansa rajoja vahvistaessaan lestikalalle ja jäälestikalalle yhteisen TACin.

54 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on siis hylättävä perusteettomana.

55 Siltä osin kuin on toiseksi kyse väitetystä kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatteen loukkaamisesta, on muistutettava, että YKP-asetuksen 16 artiklan mukaan ”jäsenvaltioille jaetut kalastusmahdollisuudet takaavat kullekin jäsenvaltiolle kalastustoiminnan suhteellisen vakauden kunkin kalakannan tai kalastuksen osalta”. Lisäksi ”kaikkien jäsenvaltioiden edut on otettava huomioon uusia kalastusmahdollisuuksia jaettaessa”.

56 Kyseisen asetuksen johdanto-osan 35 ja 36 perustelukappaleesta ilmenee lisäksi, että kun otetaan huomioon muun muassa tiettyjen rannikkoyhteisöjen riippuvuus kalastuksesta, on tarpeen varmistaa kalastustoiminnan suhteellinen vakaus jakamalla kalastusmahdollisuudet jäsenvaltioiden kesken kalakannoista kullekin jäsenvaltiolle kuuluvan ennakoitavissa olevan osuuden perusteella, sillä kyseisellä vakaudella on tarkoitus ”turva[ta] ja ot[taa] täysin huomioon erityistarpeet sellaisilla alueilla, joilla paikalliset yhteisöt ovat erityisen riippuvaisia kalastuksesta ja sen liitännäistoiminnoista”.

57 Edellä esitetystä seuraa, että kansallisten kiintiöiden järjestelmällä on tarkoitus turvata vahvistetusta TACista kullekin jäsenvaltiolle kohtuullinen osuus, joka määritetään pääasiallisesti niiden saalismäärien mukaan, joita perinteisellä kalastustoiminnalla, kalastuksesta riippuvaisella paikallisväestöllä ja kalastuksen liitännäiselinkeinoilla kyseisessä jäsenvaltiossa on ollut ennen kiintiöjärjestelmän perustamista (ks. vastaavasti tuomio 14.12.1989, Agegate, C-3/87, EU:C:1989:650, 24 kohta).

58 Juuri näiden näkökohtien ja sen valossa, että unionin lainsäätäjällä on laaja harkintavalta annettavien säännösten luonteen ja ulottuvuuden valinnassa, on selvitettävä, loukkasiko neuvosto kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta, kun se ei ottanut Espanjan kuningaskunnan ilmoittamia jäälestikalan aikaisempia saalismääriä huomioon määrittäessään kullekin jäsenvaltiolle kuuluvat kiintiöt jäälestikalaa ja lestikalaa koskevan yhteisen TACin vahvistamisen jälkeen.

59 Tässä yhteydessä on todettava, että nyt käsiteltävä asia poikkeaa monessa suhteessa muista asioista, jotka on tähän mennessä saatettu unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi YKP:n alalla. Niinpä on huomattava ensinnäkin, että kyseessä olevia kahta kalalajia ei voida silmämääräisesti erottaa toisistaan kalojen pään poistamisen ja niiden jäädyttämisen jälkeen. Toiseksi on niin, että unionin lainsäätäjän käytettävissä olleissa tieteellisissä lausunnoissa viitattiin siihen mahdollisuuteen, että pääasiallisesti yhdestä jäsenvaltiosta eli Espanjan kuningaskunnasta peräisin olleet ilmoitukset suurista jäälestikalasaaliista koskivat lestikalasaaliita, jotka oli virheellisesti ilmoitettu jäälestikalasaaliina. Lopuksi on huomattava, ettei neuvosto laatinut jäälestikalalle uutta TACia eikä siis jakanut uutta kalastusmahdollisuutta vaan tyytyi laatimaan molemmille kyseessä oleville lajeille yhteisen TACin vain vuosiksi 2015 ja 2016.

60 Nyt käsiteltävässä asiassa neuvosto siis päätti jättää jakamatta kiintiöt Espanjan kuningaskunnan vaatimalla tavalla, kun jäälestikalasaaliista tehtyjen ilmoitusten, jotka mainittu jäsenvaltio oli toimittanut kyseisten kiintiöiden laskemiseksi, huomioon ottaminen olisi johtanut pysyvän edun luomiseen jäsenvaltiolle, jonka saalisilmoitukset voivat tieteellisten lausuntojen mukaan olla virheellisiä. Tämän sijaan neuvosto noudatti lähestymistapaa, jossa se ei ensivaiheessa ottanut huomioon kyseisiä saalisilmoituksia kansallisten kiintiöiden laskemisessa, ja vältti siten antamasta tässä yhteydessä vakuutuksia, jotka olisivat voineet olla perustana perustellulle luottamukselle, ja samalla se säilytti itsellään mahdollisuuden vahvistaa sen jälkeen, kun saalisilmoituksia koskevat tiedot olisi todennettu ja vakuuttavia tieteellisiä lausuntoja olisi jätetty, sellaisia kiintiöitä, jotka perustuisivat vahvistettuihin tietoihin ja joita voitaisiin siten pitää kohtuullisina kiintiöinä.

61 Espanjan kuningaskunnan mukaan on niin, että koska neuvosto otti huomioon jäälestikalaa koskeneet saalisilmoitukset vahvistaessaan molemmille lajeille yhteisen TACin, sen olisi pitänyt ottaa huomioon kyseisen jäsenvaltion ilmoittamat jäälestikalan aikaisemmat saalismäärät, mutta tällainen argumentti ei kumoa edellä mainittua päätelmää, kun otetaan huomioon yhtäältä tämän tuomion 52 kohdassa mainituissa tieteellisissä lausunnoissa esitetyt epäilykset kyseessä olevien kalalajien saaliita koskeneiden ilmoitusten luotettavuudesta ja toisaalta laaja harkintavalta, joka unionin lainsäätäjällä on YKP:n alalla.

62 Niinpä neuvoston ei voida väittää nyt käsiteltävässä asiassa loukanneen kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta.

63 Edellä esitetyn perusteella myös ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

64 Niinpä koko ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

65 Espanjan kuningaskunta väittää neuvoston loukanneen suhteellisuusperiaatetta, kun se vahvisti asetuksessa N:o 1367/2014 lestikalalle ja jäälestikalalle yhteisen TACin kalastuksenhoitoalueilla 5B67 ja 8X14.

66 Se väittää nimittäin ensinnäkin, ettei kyseessä oleva toimenpide ole tarkoituksenmukainen, koska yhteisen TACin vahvistamisessa lestikalalle ja jäälestikalalle ei noudatettu kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta siltä osin kuin kyseessä on Espanjan kuningaskunnan aikaisempien jäälestikalasaaliiden määrä vahvistamista edeltäneinä vuosina.

67 Se toteaa toiseksi, ettei yhteisen TACin vahvistaminen molemmille lestikalalajeille ole tarpeellinen toimenpide, koska olisi ollut mahdollista ottaa huomioon Espanjan kuningaskunnan aikaisempien jäälestikalasaaliiden määrä ja siten hyväksyä toimenpide, joka olisi haitannut vähemmän kyseisen jäsenvaltion etuja.

68 Lopuksi sen mielestä kyseinen toimenpide on suhteeton siltä osin kuin se perustuu olettamaan, jonka mukaan huomattavia lestikalasaaliita oli saatettu ilmoittaa virheellisesti jäälestikalasaaliina. Tällainen olettama ei ole tieteellisesti todennettu, ja sen hyväksyminen on suhteetonta verrattuna vahinkoon, joka Espanjan kuningaskunnan eduille on aiheutunut siitä, ettei sen aikaisempien jäälestikalasaaliiden määrää otettu huomioon yhteisen TACin vahvistamisessa molemmille lajeille.

69 Espanjan kuningaskunta täsmentää lisäksi, ettei sille aiheuta vahinkoa niinkään yhteisen TACin vahvistaminen lestikalalle ja jäälestikalalle vaan se, ettei neuvosto ottanut aikaisempien jäälestikalasaaliiden määrää huomioon vahvistaessaan yhteisen TACin molemmille lajeille.

70 Neuvoston ja komission mielestä tämä kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

71 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin kuuluvan suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toimielinten säädöksillä, päätöksillä ja muilla toimilla ei saa ylittää niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi ja tähän soveltuvaa, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. mm. tuomio 14.11.2013, SFIR ym., C-187/12–C-189/12, EU:C:2013:737, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

72 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on lisäksi katsottu kyseisen periaatteen toteuttamiseen liittyvien edellytysten tuomioistuinvalvonnasta, että yhteisen kalastuspolitiikan alaan kuuluva toimenpide voidaan unionin lainsäätäjälle tällä alalla kuuluva laaja harkintavalta huomioon ottaen katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos kyseinen toimenpide on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisen toimielimen tavoitteleman päämäärän saavuttamiseksi. Sen vuoksi kysymys ei ole siitä, oliko lainsäätäjän toteuttama toimenpide ainoa tai paras mahdollinen, vaan siitä, oliko se ilmeisen soveltumaton (ks. yhteisestä maatalouspolitiikasta tuomio 14.11.2013, SFIR ym., C-187/12–C-189/12, EU:C:2013:737, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

73 Nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan säännöstön oikeasuhteisuudesta on todettava, että – kuten tämän tuomion 59 ja 60 kohdasta ilmenee – Espanjan kuningaskunnan aikaisempien jäälestikalasaaliiden määrän huomioon ottamisesta silloin, kun vahvistettiin yhteinen TAC lestikalalle ja jäälestikalalle, seurasi juuri, että tälle jäsenvaltiolle myönnettiin kiintiöitä sellaisten saalisilmoitusten perusteella, joita neuvosto saattoi tieteellisiin lausuntoihin tukeutuen pitää todennäköisesti virheellisinä.

74 Koska neuvoston tarkoituksena oli yhtäältä suojata lestikalaa liikakalastukselta ja toisaalta säilyttää itsellään mahdollisuus vahvistaa sen jälkeen, kun jäälestikalasaaliista tehtyjä ilmoituksia koskeneet tiedot olisi todennettu ja vakuuttavia tieteellisiä lausuntoja olisi jätetty, sellaisia TACeja ja kiintiöitä, jotka perustuisivat vahvistettuihin luotettaviin tietoihin, päätöstä, jonka mukaan Espanjan kuningaskunnan jäälestikalasaaliista tekemiä ilmoituksia ei oteta huomioon yhteisen TACin vahvistamisessa lestikalalle ja jäälestikalalle, ei voida pitää ilmeisen soveltumattomana.

75 Lisäksi on joka tapauksessa niin, ettei Espanjan kuningaskunta ole osoittanut, että myös sen etuja vähemmän vahingoittavalla toimenpiteellä olisi ollut mahdollista saavuttaa neuvoston tavoittelemat päämäärät.

76 Toinen kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

Kolmas kanneperuste

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

77 Kolmannessa kanneperusteessaan Espanjan kuningaskunta väittää, että neuvosto loukkasi yhdenvertaisen kohtelun periaatetta vahvistaessaan yksipuolisesti yhteisen TACin lestikalalle ja jäälestikalalle, vaikka Espanjan kuningaskunnan mukaan vastaavissa asioissa unionin toimielimet ovat joko noudattaneet kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatetta ottamalla jäsenvaltioiden aikaisemmat saaliskiintiöt huomioon TACin vahvistamiseksi tai jättäneet vahvistamatta yhteisen TACin silloin, kun jokin jäsenvaltioista vastusti sitä.

78 Niinpä se väittää ensinnäkin, että vuonna 2011 niiden keskustelujen seurauksena, jotka koskivat uuden lajin eli pohjakalatyyppisen puna-ahvenen sisällyttämistä puna-ahvenen kattavaan TACiin, komissio otti huomioon Saksan liittotasavallan ja Viron tasavallan väitteet TACin vahvistamisesta pohjakalatyyppiselle puna-ahvenelle. Se väittää toiseksi, että kun komissio harkitsi TACin vahvistamista meriahvenelle vuodesta 2012 alkaen, se totesi joidenkin jäsenvaltioiden kuten Irlannin vastustaessa tätä, että TACin vahvistamisessa kyseiselle lajille otettaisiin huomioon kunkin jäsenvaltion aikaisemmat saalismäärät kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatteen mukaisesti, ja antoi jäsenvaltioiden neuvotella vapaasti sopimuksen, joka voisi käydä kullekin niistä. Espanjan kuningaskunta toteaa lopuksi, että samassa pyrkimyksessä yhteisymmärrykseen komissio on jo monen vuoden ajan kannustanut Espanjan kuningaskuntaa ja Portugalin tasavaltaa solmimaan sardiinista sopimuksen sellaisen TACin vahvistamiseksi, jossa otetaan kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaate huomioon.

79 Neuvoston ja komission mielestä kolmas kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

80 Yhdenvertaisen kohtelun periaatteesta on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 40 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan, luettuna yhdessä SEUT 38 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan kanssa, mukainen syrjintäkielto yhteisen maatalous- ja kalastuspolitiikan yhteydessä on vain erityinen ilmaus yleisestä yhdenvertaisuusperiaatteesta, joka edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia

tapauksia ei kohdella eri tavalla ja että erilaisia tapauksia ei kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. vastaavasti tuomio 14.11.2013, SFIR ym., C-187/12–C-189/12, EU:C:2013:737, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

81 Nyt käsiteltävässä asiassa on palautettava mieleen, että yhteisen TACin vahvistaminen lestikalalle ja jäälestikalalle sekä Espanjan kuningaskunnan ilmoittamien aikaisempien jäälestikalasaaliiden määrän huomiotta jättäminen olivat neuvoston mukaan tarpeen lestikalan tosiasiallisen suojan takaamiseksi tilanteessa, jossa oli kyse hyvin erityisistä olosuhteista, kuten tämän tuomion 59 kohdasta ilmenee.

82 Espanjan kuningaskunta ei esitä mitään seikkaa, joka voisi osoittaa, että sen kolmannen kanneperusteensa tueksi mainitsemissa esimerkeissä oli kyse olosuhteista, jotka ovat identtisiä tai samankaltaisia kuin tämän tuomion edellisessä kohdassa mainitut olosuhteet. Espanjan kuningaskunta ei ole varsinkaan osoittanut, että sen esimerkkeinä esittämissä asioissa oli todennäköistä, että TACin alaista lajia, joka olisi sen saaliita purettaessa voitu sekoittaa sellaiseen toiseen lajiin, joka ei ollut TACin alainen, koskevissa saalisilmoituksissa olisi tehty merkittäviä virheitä.

83 Niinpä kolmaskin kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

84 Koska yhtäkään kanneperustetta ei ole hyväksytty, Espanjan kuningaskunnan kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

85 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on vaatinut Espanjan kuningaskunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Komissio, joka on väliintulijana tukenut neuvoston esittämiä vaatimuksia, vastaa työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaisesti omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Espanjan kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset